György Péter

A múzeum és a kegyhely

MŰBÍRÁLAT - TÁRLAT - LXII. évfolyam, 3. szám, 2018. január 19.

(Makovecz Központ és Archívum, XII. kerület, Városkúti út 2.)

A most megnyílt Makovecz Központ és Archívum sajnos nem az életmű értelmezésével, hanem a ház kegyhellyé változtatásával foglalkozik. Az életmű bemutatására egy finoman szólva is szerény méretű szobát szántak, s ott értő interpretációnak, ismeretátadásnak, a munkásság elemzésének nem sok nyoma látható. Egy másik szobába „átmentették” Makovecz Kecske utca irodájának bútorait, s reménytelenül próbálták felidézni az eredeti műhelyt. A falakon fontos fényképek képaláírások, adatok nélkül. Az egyik konceptuális fényképen Mezei Gábor belsőépítész és bútortervező – Makovecz munkatársa – ül, talán a 70-es években a Hősök terén, a millenniumi emlékmű előtt, egy általa tervezett trónon. A falnak támasztva, egy ugyancsak műtárgynak minősülő fogas mögött – ahogyan a látogatókat eligazító építész Csernyus Lőrinc mondta, ugyanúgy, mint a Kecske utcában – a fiatal Lakner és Makovecz kettős portréja. Ha nem tévedek, az utóbbi Kéri Ádám munkája.

Ugyan miért nem tudhatják a látogatók, hogy mi látható ezeken a képeken? Miért nincs hely a házban a makettek bemutatására, a kéziratok, könyvek, kritikák olvasására, azaz a tanulásra: mindarra, amiért egyébként az olyan léptékű művészek, mint Makovecz munkásságát nyilvános archívumban őrzik?